

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 81.

Sjette Sessions anden Samling.

33te Møde.

Torsdagen den 15de Februar.

(Fort.)

Alberti (fortsat): Jeg for mit Vedkommen e har forøvrigt slet ikke Noget imod, d at Ministeriet bemyndiges til fremdedes at udstede Bevillinger. Jeg opponerer saaledes aldeles ikke mod det Forslag, som Fleertallet i Udvalget har stillet i den Retning; men jeg har kun villet imødegaae den Anvendelse, der er gjort af den ærede Ministers statistiske Meddelelser, fordi jeg troer, at de Slutninger, man uddrager deraf, ere, som Tilfældet ofte er med Slutninger, der udrages af statistiske Meddelelser, meget løse og ved nærmere Undersøgelse aldeles uholdbare. Den ærede Ordfører sagde igaar, at jeg havde misforstaaet Fleertallets Betænkning, naar jeg havde udtalt, at Fleertallet b a n d t Rentefoden for Laan i faste Eiendomme; jeg vil ikke videre gaae ind paa dette Punkt, thi jeg troer, at det Hele dreier sig om en Ordstrid. Det er muligt, at den ærede Ordfører har Ret efter den grammatikalste Fortolkning af det foreliggende Forslag; men jeg forstaaer Sagen saaledes, at nu ved det forelagte Udkast frigives Rentefoden i det Hele og bindes kun med Hensyn til Laan i faste Eiendomme. Man kan maaskee vende det om og sige: at, efter den historiske Maade, hvorpaa Forslaget tages, saa er det kun Rentefoden for Laan udenfor faste Eiendomme, som frigives; men jeg troer, at det er Noget, som er aldeles ligegyldigt, og jeg vilde ikke være kommen ind derpaa, naar den ærede Ordfører ikke havde bebreidet mig det som en udtryffelg Misforstaaelse af

Fleertallets Betænkning, den ærede Ordfører meente, at jeg ved mine Udtalelser igaar alene havde taget Hensyn til de kjøbenhavnske Eiendomme, og navnlig til de Eiendomme, som ere i høi Priis, og at jeg sluttede, at det, som gjælder om disse, ogsaa maatte gjælde om alle andre Eiendomme, men dette er en urigtig Opfattelse af mine Uttringer. Da jeg talte om Rentefodens Frigivelse, paaaberaabte jeg mig kun eksempelvis de kjøbenhavnske Eiendomme, jeg omtalte kun de af disse, som vare i høi Priis, og som tillige vare meget solide, for at vise det Upraktiske i Fleertallets og tildeels ogsaa i Mindretallets Forslag, dersom Loven fik den Skikkelse, som begge Fractioner hver for sit Vedkommende ønske at give den. At der kan fremkomme saadanne Irregulariteter ved de meest værdifulde Eiendomme i hele Landet, troede jeg maatte være kjendetegn paa, at der er noget Ufuldkomment ved det Lovforslag, der bydes os, og det er derfor, at jeg er fremkommet med mine Bemærkninger om at formulere Forslaget paa en anden Maade, saaledes at det ikke bliver besværende for Eiendomsbesidderne. Det var kun som Exempel i den antydede Retning, at jeg omtalte Eiendommene paa Østergade, og da den ærede Ordfører ikke har tilbageviist mine Bemærkninger om, at der mulig kan træffes en Overenskomst, som bedre tilfredsstiller alle Parter, saa troer jeg ogsaa, at denne Strid mellem ham og mig kan falde bort. Jeg holder som sagt for, at Sagen kan ordnes paa den Maade, at vi, som mene, at Rentefodens Frigivelse ogsaa med Hensyn til Laan i faste Eiendomme er det Naturlige og Rette, opgive vore Fordringer, og give efter for Modpartiets Mening, at 4 pCt. bør være den lovlige Grændse, men i saa Fald mener